

[Statsministeren.]

lig stor. Se paa de faktiske Tal! I 1932 var der af de organiserede danske Arbejdere gennemsnitligt beskæftiget 214 000. I 1936 var dette Tal steget til 337 000; altsaa hele Aaret 1936 var der 123 000 flere i Arbejde end i Aaret 1932. Dette er et Vidnesbyrd om den hæderlige Bestræbelse for at naa frem til Maalet: Afskaffelse af Arbejdsløsheden. Det er jo desværre muligt, som det ærede Medlem Hr. Brorsen pegede paa, at vi gaar daarlige Tider i Møde for Beskæftigelsen, men hvad andet har saa det ærede Medlem og andre Rigsdagsmænd at gøre end at medvirke til med alle Midler at formindske den Arbejdsløshed, hvis Farer for Samfundet det ærede Medlem formentlig ikke overser?

Man har nævnt, at man kan forøge Hæren. Jeg tror nu ikke, det er nogen god produktiv Anvendelse af Arbejdskraften, og det vil jo heller ikke give den Købeevne, som virkelig er det, der tjener Samfundet med Hensyn til Beskæftigelsen og dens Virkninger.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen har endelig omtalt Ingeniør Højgaards Tale og en af mig derefter fremsat Udtalelse, men da flere Talere nu har beskæftiget sig med forskellige Sider af denne Tales Indhold, skal jeg senere fremsætte nogle Bemærkninger derom.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremsatte med Udgangspunkt i en ganske kort Udtalelse i den socialdemokratiske Ungdoms Blad det særdeles velkendte Spørgsmaal: Hvilken Politik agter Regeringen at følge? Der er sagt i otte Aar over for dette Spørgsmaal, og nu gentager jeg det for niende Gang: Regeringen agter at føre demokratisk Politik i Overensstemmelse med den Programudtalelse, der er fremsat, da det nuværende Koalitionsministerium dannedes i 1929. De to Partier har i Enighed ført demokratisk Politik paa politiske, økonomiske og sociale Omraader, og denne Politik fortsættes, saa længe det er disse Partier, der tilsammen har Flertal. De, der vil mene, at Ministeriet havde Pligt til at føre en anden Politik, maa have overset de faktiske Forhold med Hensyn til det Grundlag, der overhovedet er for ministeriel Politik. At den socialdemokratiske Ungdom saavel som vi, der er gamle, erklærer, at vi har socialistisk Overbevisning og Tro, kan ingenlunde komme i Konflikt med det paa Regeringens Vegne fremsatte Ønske om, at Rigsdagen vil møde med Vilje til at øve et Arbejde for Folkets og Landets Interesser. Det betragter unge

saavel som gamle Socialdemokrater nemlig som en selvfølgelig Pligt og Opgave.

Det ærede Medlems Bemærkninger om Skattekommissionen indeholdt jo for saa vidt ingen Realitet. Jeg vil kun bemærke, at det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, at vi først nu har faaet Blikket aabnet for, at Forenkling af Skattesystemerne er ønskelig. Nej, det var selve Motiveringen for Skattekommissionens Nedsættelse. Men at dette Ønske forelaa, og at man overdrog en Kommission at arbejde med Forenkling og Modernisering af Skattesystemerne, kunde jo ikke begrunde en Udsættelse af den økonomiske Udligning, det ærede Medlem ønsker, en Udligning, som var en tiltrængt Retfærdighedshandling.

Det ærede Medlem henstillede saa til Kirkeministeren og mig, at vi skulde finde ud af, hvad man vilde, eller ogsaa ophæve det kirkelige Udvalg med den Besked, at Socialdemokratiet ikke mente noget med Nedsættelsen af dette Udvalg, da det i en anden politisk Situation nedsattes. Naar jeg hører disse Ord, maa jeg formode, at det ærede Medlem ikke rigtig husker denne Sags Oprindelse. Forslaget om Nedsættelse af det kirkelige Udvalg blev vedtaget i Samlingen 1927—28, og Forslaget var fremsat af det konservative Medlem i Landstinget S. Rasmussen. I foregaaende Aar var det skiftevis fremsat af samme S. Rasmussen og Dahl. Den konservative Forslagsstiller, S. Rasmussen, udtalte ved Forslagets Forelæggelse den 2. December 1927 — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske citere nogle Linier, det findes i Landstingets Forhandlinger Sp. 230 —:

„Kun vil jeg sige, at mit Parti mener, at Forholdene fremdeles er af en saadan Beskaffenhed, at der er Trang til at faa nedsat et saadant Udvalg, idet vi nemlig ikke tror, at man ellers vil faa Ro om de kirkelige Forhold. . . . Vi tror, det vilde være heldigt baade for Staten og for Folkekirken.“

Med denne Oplysning vil jeg mene, at det er det konservative Parti, der maa sige, om denne Begrundelse ikke har Gyldighed mere. Mit Parti savner ikke noget Standpunkt. Det er flere Aar siden, at mine Meningsfæller har forebragt det kirkelige Udvalg de Anskuelser om Sagen, som er mit Partis Anskuelser. Hvis det konservative Partis Medlemmer vil have Arbejdet standset, saa er det dog bedst at sige det i Udvalget og at gøre Begyndelsen dér; saa maa man altsaa ogsaa fra konservativ Side se at finde Formene, under hvilken en Afslutning kan finde Sted. For vort Vedkommende bliver